

Miért vagyok én szerethető?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a János szerinti evangélium 6. fejezetének az elsőtől a 15. verséig a következőképpen: „Jézus ezután elment a Galileai-tengernek, Tibériás tavának túlsó partjára. Nagy sokaság követte őt, mert látták, milyen jeleket vitt végbe a betegeken. Jézus pedig felment a hegyre, és ott leült a tanítványaival együtt. Közel volt a páska, a zsidók ünnepe. Amikor Jézus észrevette, hogy nagy sokaság közeledik hozzá, így szólt Fülöpnek: Honnan vegyünk kenyeret, hogy ezek ehessenek? Ezt pedig azért kérdezte tőle, hogy próbára tegye, mert ő már tudta, mit fog tenni. Fülöp így válaszolt neki: Kétszáz dénár árú kenyér sem elég nekik, hogy mindenki kapjon valami keveset. Egyik tanítványa, András, Simon Péter testvére így szólt hozzá: Van itt egy gyermek, akinél van öt árpakenyér és két hal, de mi ez ennyi embernek? Jézus ezt mondta: Ültessétek le az embereket! Fűves terület volt az. Letelepédtek tehát a férfiak, szám szerint mintegy ötezren. Jézus pedig vette a kenyeret, hálát adott, és kiosztotta az ott ülőknek; ugyanúgy osztott a halakból is, amennyit kívántak. Amikor pedig jóllaktak, így szólt tanítványaihoz: Szedjétek össze a maradékot, hogy semmi se vesszen kárba! Összeszedték tehát, és tizenkét kosarat töltöttek meg az öt árpakenyér maradékával, amit meghagytak azok, akik ettek. Miután látták az emberek, hogy milyen jelt tett, ezt mondták: Ez valóban az a próféta, akinek el kellett jönnie a világba. Amikor pedig Jézus észrevette, hogy érte akarnak jönni, és el akarják ragadni, hogy királlyá tegyék, visszavonult ismét a hegyre egymagában.” – Urunk, Jézus Krisztus, aki az élet kenyerét adtad nekünk! Mi sokszor annyira értéktelennek és szeretethetetlennek tudjuk tartani magunkat. Mutasd meg nekünk a Te hatalmas, feltétlen szeretetedet – ígéd erejével. Ámen.

Kedves Testvéreim!

Miért vagyok én szerethető? Ez volt a mai istentiszteletünkre hívó alapkérdés. Tartsunk egy kis csendet. Ebben a csendben mindenki mondja ki magában néhányszor ezt a mondatot: **Miért vagyok én szerethető?** – [Csend.] – Hogyan hangsúlyoztad a mondatot, amikor magadban kimondtad? Elkeseredve? Ugyan már... Miért lehetnék én szerethető? Tűnődve? Mik lehetnek az okok, ami miatt én szerethető lehetnék? Vagy meggyőződéssel? Én szerethető vagyok. De ha meg akarnám fogalmazni, hogy pontosan miért is, akkor mit is mondanék?

Milyen kép él bennünk saját magunkról? Olyan, amelyikben elfogadjuk magunkat? Vagy olyan, amelyikben elutasítjuk saját magunkat – és ezernyi *nagyon jó* okot találunk ki magunknak arra, hogy ezt miért tesszük... **Mennyire tudod szeretni saját magadat?** **Mennyire tudsz megbocsátani saját magadnak?** Mit veszel észre a külvilágnak a reád adott válaszaiból? A szeretetet? Az elfogadást? A megbocsátást? – Vagy ezeknek pontosan az ellenkezőjét? – Elgondolkodtál-e már azon, hogy ez a kettő – összefügg? Ha *te* magad nem fogadod el saját magadat, akkor a külvilágból is az el nem fogadó jeleket fogod felerősíteni. Ilyenkor szokta az ember megveregezni a saját vállát. „*Igaz, hogy én utálok magamat, de milyen igazam is van ebben, hiszen mindenki más is utál engem.*” Mit gondolsz, ha a külvilágból a téged el nem fogadó jeleket veszed észre, akkor vajon *te* milyen jeleket fogsz a külvilágnak visszasugározni? Elfogadóakat? Hát... Kötve hiszem... Nem lehetne ezen változtatni? Elfogadó jeleket észrevenni – és ebből fakadóan elfogadóakat visszasugározni? Ja? Hogy azt mondd erre: „*Péter, ez már 15 éve nem megy? Minek erőlködjek?*” Emlékezzünk vissza a két héttel ezelőtti jézusi mondásra: „*Ami embernek lehetetlen – Istennek lehetséges.*” (Lk 18,27) Kérjük el az elfogadást imádságban Urunktól.

Az ötezer ember megvendégelése a földön élő Jézus legnagyobb csodája volt. A négy evangéliumi leírásban összesen hatszor szerepel. A feltámadás hitünket meghatározó tényén kívül semelyik másik jézusi csoda nem kapott ekkora figyelmet, mint a kenyérszaporítás. A Márk és a Máté szerinti evangéliumban azt olvashatjuk, hogy a sokezres tömeg, amelyik messzi földre követte Jézust, elcsigázott és kimerült volt (Mt 9,26). Olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok (Mk 6,34). Jézus megszánta őket.

Kedves Testvéreim! Mi is *pontosan* olyanok vagyunk, mint a pásztor nélkül való juhok. Mi is elcsigázottak és kimerültek vagyunk. Sokszor már ahhoz sincs erőnk, hogy legalább saját magunkat elfogadjuk és szeressük. Jézus azonban megszán minket. Mindegyikünket, aki hozzá fordulunk. Mindig. Mert Jézus a Jó Pásztor, aki az életét adja a juhokért (Jn 10,11).

Miért vagyok én szerethető? Emlékezzünk az oltár előtt felolvasott ige záró mondatára: „Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg – mondja könyörülő Urad.” (Ézs 54,10) *Ezért* vagy te szerethető. Mert „ő előbb szeretett minket” (1Jn 4,19).

Kétféle módon lehet elképzelni az ötezer ember megvendégelésének a történetét. Az első olvasat a XXI. századi, a „humanizált” olvasat. Összegyűlt sok ezer ember. Éhesek voltak. Ettek. Jóllaktak. Rendet raktak. Hazamentek. Ez az olvasat úgy gondolkodik, hogy hát honnan volt ott ennyi kosár? Hát persze hogy azért, mert tisztességes zsidó mindig magával vitte az elemőzsiás kosarát az útra. Azaz: mi történt? Jézus felszólítása nyomán az emberek előszedegették az otthonról hozott lepényeket és szárított halakat, megosztották egymással, és megették. Ez az olvasat a legnagyobb örömét abban találja meg, hogy az önző ember milyen önzetlenné vált a földön élő igazán önzetlen ember, Jézus felszólítására.

Sokkal többet mond az az olvasat, amely nem XXI. századi – hanem örök. A csodatévő Jézust ellenállhatatlanul követte sok ezer ember messzi földre, mert érezte, hogy itt valami földön túli erő működik. Elfogyott már szinte mindenük. Elcsigázottak és kimerültek voltak. Jézus megszánta őket. És tett egy *hatalmas* csodát. Figyeljük meg az örök életet adó királyi menyegzőre és az úrvacsorára emlékeztető, szertartásszerű lakoma gyönyörűsége részleteit! Első: Jézus a tanítványaival felmegy egy hegyre, Isten közelébe. Második: Közel van a páska, a húsvét ünnepe, amely a feltámadás és az örök élet reménységét adja nekünk. Harmadik: Jézus több provokáló kérdéssel is bemutatja, hogy *lehetetlen* ennyi embernek enni adni. Félévnyi napszám sem elég rá. Öt picike, a szegény embernek való árpalepény van csak ott, és két darab törpe szárított szardínia. Még annak a kiskölyöknek sem elég, akinél megtalálták. Negyedik: Az emberek letelepednek. Ez (és az előtte lévő „leülés”) az eredeti görögben a földre való lefekvést jelent. Csak a lakomákhoz telepedtek így neki az emberek. Ötödik: Jézus elsőként hálát ad, ami görögül eucharisztosz. Nem véletlenül kerül elő az úrvacsorát jelző szó itt. Hatodik: Jézus *saját maga* osztja a kenyeret mind az ötezer embernek – gondoljunk ebbe bele: ez már önmagában is fizikailag lehetetlen.

Mi volt ez a nagy lakoma? A legszegényebb emberek árpalepénye lett volna csak? Egy-két törpe hallal ízesítve? Nem. A János szerinti evangéliumban nincsenek szerzettetési ígék. *Ezek helyett* van az ötezer ember megvendégelése – és az utána mondott beszéd. **Jézus saját magát osztotta ki az ötezer embernek. Ez volt a lakoma. Ez volt a királyi menyegző.** Mert – ahogyan Jézus maga mondta néhány mondattal a mai igeszakaszunk után – „Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon” (Jn 6,54).

Hogyan van ez? – Kérdezhetjük most. – Mi csak kitátjuk a szánkat, és belepottyan az örök élet? Nem, kedves testvéreim! A népek *ki-tar-tó-an* követték Jézust. Követték *úgy is*, hogy már elcsigázottak és kimerültek voltak. A népek *úgy* telepedtek le egy lakomához, hogy *semmijük* sem volt, semmilyen ételt nem láttak az öt pici lepényen és a két halon kívül, és Jézus sem ígért nekik semmit. Azaz: **Jézusban feltétel nélkül meg kell bízunk.** Úgy, mint ahogyan az a kiskölyök megbízott Jézusban, aki az anyja által becsomagolt utolsó falatkáit minden huzavona nélkül, azonnal odaadta neki. **Ekkor** fog belepottyan a szánkba az örök élet. Ekkor fognak minket is úgy összegyűjteni, mint az összes maradék morzsát, hogy semmi, hogy *sen-ki se vesszen kárba*.

Miért vagyok én szerethető? Mert Jézus saját magával táplál engem. Mert akkora szeretet zúdul rám Jézusból, hogy mindenkinek jut belőle a környezetemben. Azért vagyok szerethető, mert szeretetre teremtett engem az Isten, és mert Jézus magához, magába emel engem – ami a szeretet.

Kedves Testvéreim! Ha ebből csak egy picikét megértünk, ha ebből csak egy picikét megérzünk, akkor rádöbbenünk arra, hogy miért örömmünnep a mai vasárnap, az „Örvendj Isten népe”, Laetare vasárnapja – és hogy miért örömmünnep *minden* vasárnap és minden úrvacsora, amely a feltámadás örömeire emlékeztet bennünket. Szeressük hát magunkat feltétel nélkül – a Krisztus Jézusban! – Szívem és testem *ujjong* az élő Isten felé. Boldog az, akinek ereje te vagy Istenem, akinek a szívében a te útjaid vannak! Ámen.